

kritieken

**Religieus thema ontplooit
zich in bruisend speelelan****Theater**

'Oh my God, it's a horse' o.r.v. Casper Vandeputte; productie Het Huis van Bourgondië; te zien: Haarlem (Toneelschuur) 6-1, Utrecht (Th. Kikker) 19/20-1, Amsterdam (Frascati WG) 22/23-1; inl.: 043-3219960 of www.huisvanbourgondie.nl

Blij uit een voorstelling komen, die niet echt aan je verwachtingen heeft beantwoord, gebeurt zelden. Het overkwam me vorige maand in Maastricht bij een eerste korte reeks van 'Oh my God, it's a horse'. De jonge theatermaker Casper Vandeputte had zich voor dat stuk geworpen op een intrigerend thema: de vraag of er een verband is tussen het gegeven dat de afgelopen dertig jaar steeds minder mensen in een God zijn gaan geloven en tegelijk steeds meer mensen aan depressies lijden.

Met het gedachtegoed van filosoof Peter Sloterdijk, de bestseller 'God als misvatting' van schrijver Richard Dawkins en het toneelstuk 'Equus' van Peter Shaffer als dramatische lijn had Vandeputte boeiende inspiratiebronnen. Dat hij er niettemin niet helemaal uitkwam, misschien zelfs amper aan beantwoording van de vraagstelling toe kwam, hoeft desondanks niet te verbazen. Het is me nogal een complexe materie.

En toch. Het bijzondere van 'Oh my God' is, dat het vraagstuk wel degelijk een leidmotief is geworden. Niet nadrukkelijk, maar onderhuids. Welhaast ongemerkt heeft het zich genesteld in de tekening van de personages, in de verwoording van al dan niet actuele kwesties, in de encenering van doordenkertjes.

„Je voelt: deze zeepbel heeft een schepper,” is zo'n zinnetje, die al aan het dansante begin van de voorstelling de toon zet. Luchtig, schijnbaar futiel, maar het blijft net genoeg haken om de aandacht te prikkelen. Achteraf realiseer je je hoe diepserieus Vandeputte zijn onderwerp heeft moeten nemen om er vervolgens als theatermaker en regisseur met zijn acteurs mee te kunnen spelen. Dat is meteen de kracht en de betekenis van de voorstelling, die daarmee elke boodschap overstijgt.

'Oh my God' stemt tot nadenken en is tegelijk een verrukkelijk kijkspel. Religieuze extases, ego-ideologieën, brandende affaires als het klimaat „waar je ook in kan blijven hangen” passeren net zo vanzelfsprekend in de dialogen als de zelfzucht van de reiziger die in een ver land baalt van andere toeristen. Ze geven

de relatie tussen de psychiater, de jongen Alan die zes paarden de ogen uitstak en hun omgeving een diepere dimensie.

Zo speels zijn vragen van de psychiater en de ontmoeting van Alan met vriendinnetje Lisa door elkaar gemonteerd, dat de gevoeligheid ervan vanzelf komt bovendrijven. In een heftige hypnosescène zorgen de onverwachte binnenkomst van Alans moeder en een weggrollende appel voor een ontlading, die intimiteit en gêne met een goed gevoel voor ironie net in balans houdt.

In een supersimpel, kitscherig open-keukendecor spettert het speelplezier van de acteurs (Judith de Jooode, Bram van der Kelen, Vincent van der Valk), die met z'n drieën alle rollen spelen, van de vloer af. Dat Casper Vandeputte stuk en spelers zo'n bruisend elan heeft weten te geven, doet verlangend uitzien naar zijn voorstelling later dit seizoen in de Haarlemse Toneelschuur.

Hanny Alkema

Bram van der Kelen en Judith de Jooode.

FOTO RENÉ DEN ENGELSMAN

